

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Πριν από πολλά πολλά χρόνια οι χριστιανοί δεν είχαν χριστουγεννιάτικα δέντρα στα σπίτια τους τα Χριστούγεννα. Το έθιμο του χριστουγεννιάτικου δέντρου άρχισε αργότερα. Υπάρχει μια ωραία ιστορία που μας λέει πώς το δέντρο ήρθε στα σπίτια των χριστιανών.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ξυλοκόπος, που ζούσε με τη γυναίκα του και τη μικρή του κόρη στη μέση ενός δάσους.

Τη μικρή κόρη την έλεγαν Άννα. Η Άννα ήταν ένα πολύ αγαπητό, καλό κι ευγενικό κορίτσι. Αγαπούσε πολύ τον πατέρα της και βοηθούσε τη μητέρα της στο σπίτι.

Μέσα στο δάσος ζούσαν πολλές νεράιδες. Οι νεράιδες αγαπούσαν τη μικρή Άννα. Έρχονταν και χόρευαν γύρω στο σπίτι, πάνω στο πράσινο χορτάρι.

Πολλές φορές φώναζαν στην Άννα: «Έλα έξω να παίξουμε, Άννα». «Ευχαριστώ πολύ» έλεγε εκείνη, «έχω πολλή δουλειά, πρέπει να βοηθήσω τη μητέρα μου». Άλλες φορές πάλι πήγαινε και έπαιζε μαζί τους.

Ο πατέρας της Άννας πήγαινε στο δάσος. Όλη τη μέρα έκοβε ξύλα και αργά το βράδυ γύριζε σπίτι. Το καλοκαίρι η Άννα έτρεχε να τον συναντήσει στο δρόμο. Το χειμώνα όμως, που ήταν κρύο και παγωνιά και ο δρόμος ήταν γεμάτος από χιόνι, καθόταν πίσω από το παράθυρο και κοίταζε να δει πότε θα έρθει ο αγαπημένος της πατέρας.

Επειδή το χειμώνα νύχτωνε γρήγορα, όταν ο καημένος ο ξυλοκόπος γύριζε από το δάσος στο σπίτι του, ήταν πια σκοτάδι. Η Άννα έπαιρνε ένα φαναράκι, το άναβε και το κρεμούσε πάνω σ' ένα δέντρο, κοντά στην πόρτα του περιβολιού. Ο πατέρας της το έβλεπε και έτσι δεν έχανε το δρόμο του. Ήταν σαν ένα καλωσόρισμα από τη μικρή του κόρη.

Ήταν παραμονή των Χριστουγέννων. Ο ξυλοκόπος πήγε στο δάσος, όπως πάντοτε, να κόψει ξύλα. Η μέρα ήτα παγωμένη. Χιονίζε.

Η νύχτα ήρθε πολύ γρήγορα και ο ξυλοκόπος δεν είχε κόψει πολλά ξύλα. Όταν αποφάσισε να γυρίσει σπίτι του, είχε πια νυχτώσει και δεν έβλεπε το δρόμο. Άρχισε να γυρίζει στο δάσος και σε λίγο κατάλαβε ότι είχε χάσει το δρόμο. Σταμάτησε κοντά σ' ένα δέντρο και σκεφτόταν. Δεν ήξερε τι να κάμει.

Ξαφνικά είδε μπρος του, πάνω σ' ένα δέντρο, ένα μικρό λαμπερό φως. «Είναι σαν το φαναράκι της Άννας μου» είπε μέσα του και ξεκίνησε να πάει προς το φως. Μόλις έφτασε κοντά στο δέντρο με το φως, είδε ότι δεν ήταν το δέντρο της αυλής του αλλά ένα από τα πολλά δέντρα που υπήρχαν μέσα στο δάσος. Μικρά φωτάκια έλαμπαν και γυάλιζαν πάνω στα κλαδιά του και άναβαν ζωηρά, παρ' όλο που έπεφτε χιόνι. Ο ξυλοκόπος έτριψε τα μάτια του· ήταν αληθινό αυτό που έβλεπε ή κάτι μαγικό; Αλλά τα φωτάκια άναβαν πιο ζωηρά τώρα, και, καθώς κοίταξε μακρύτερα, είδε ένα άλλο δέντρο με τα ίδια φωτάκια. Τότε κατάλαβε: «Οι καλές νεράιδες με βοηθούν να βρω το δρόμο μου». Και προχώρησε προς το δεύτερο δέντρο. Όταν κοίταξε πίσω του, είδε ότι τα φώτα στο πρώτο δέντρο είχαν σβήσει. Και όταν έφτασε στο δεύτερο δέντρο, ένα άλλο έλαμπε μπρος του και του έδειχνε το δρόμο.

Και έτσι προχώρησε από δέντρο σε δέντρο, μέχρις ότου έφτασε στο σπίτι του και είδε το μικρό φαναράκι της Άννας του.

Από τότε, κάθε παραμονή Χριστουγέννων, στόλιζε ένα μικρό δέντρο με φωτάκια, για να θυμάται πώς σώθηκε απ' τις καλές νεράιδες. Και έτσι άρχισε αυτό το έθιμο ήταν τόσο ωραίο, απλώθηκε σ' όλο τον κόσμο.

Θεόδωρος Παπαλοΐζος

